

Arrest

nr. 81 503 van 22 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 februari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 juli 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 13 januari 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat K. DASSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, dient op 1 maart 1999 bij de Belgische ambassade te Casablanca een aanvraag in voor een visum kort verblijf.

Op 16 november 1999 wordt deze visumaanvraag ingewilligd en op 25 februari 2000 komt verzoeker België binnen.

Verzoeker wenst te huwen met een Belgische onderdaan en op 15 mei 2002 worden verzoeker en zijn partner gehoord door een ambtenaar van de stad Antwerpen.

Op 21 mei 2002 geeft de ambtenaar van de burgerlijke stand toestemming aan verzoeker en zijn partner om te huwen.

Op 18 september 2002 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 19 september 2002 bieden verzoeker en zijn partner zich aan bij de gemeente om aangifte te doen van hun voorgenomen huwelijk.

Het parket te Antwerpen start een onderzoek naar een schijnhuwelijk.

Op 3 december 2002 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk te voltrekken.

Op 19 augustus 2005 wordt te Antwerpen een kind van verzoeker geboren, dit kind heeft de Belgische nationaliteit.

Op 28 juli 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 5 oktober 2009 richt de Dienst Vreemdelingenzaken een brief naar de burgemeester van Merksem met de vraag om verzoeker uit te nodigen om documenten voor te leggen inzake de affectieve en/of financiële banden die verzoeker zou onderhouden met zijn Belgisch kind.

In antwoord hierop legt verzoeker op 16 oktober 2009 een kopie voor van zijn regularisatieaanvraag, twee aanstellingen van een advocaat voor verzoeker door het bureau voor Juridische Bijstand Antwerpen, een kopie van de geboorteakte van zijn kind en drie foto's van verzoeker met het kind.

Op 8 juni 2010 richt de Dienst Vreemdelingenzaken opnieuw een brief naar de burgemeester van Merksem met de dringende vraag om verzoeker uit te nodigen om recente bewijzen of attesten voor te leggen inzake de affectieve en/of financiële banden die verzoeker zou onderhouden met zijn Belgisch kind.

Op 17 juni 2010 legt verzoeker volgende stukken voor: een vonnis van 22 juni 2009 waarin het vaderschap van verzoeker wordt vastgesteld en een brief van verzoekers advocaat van 11 maart 2010 waarin deze advocaat aan een sociaal consulent vraagt dat verzoeker die gedurende vier maanden geen contact meer heeft met zijn zoon, weer contact zou kunnen hebben.

Op 16 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.07.2009 werd ingediend door:

K., S.

nationaliteit: Marokko

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze

instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.1 van de vernietigde instructie van 19.07.2009, de vreemdeling die ouder is van een Belgisch minderjarig kind en die een reëel en effectief gezin vormt met dit kind.

Betrokkene legt geen bewijzen voor van effectieve en reële banden.

Verzoeker toont echter ook niet aan dat er sprake is van een familieleven met zijn kind. Hoe goed de integratie eventueel ook moge zijn, dit dat niets af van de bovenvermelde voorwaarde.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het KB. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het KB. van 22 juli 2008 (BS. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art 7, al 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum).

(...).

Deze beslissing wordt op 13 januari 2011 aan verzoeker ter kennis gebracht en dezelfde dag wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing

(...)

REDEN VAN DE BESLISSING:

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art 7, al 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum).

(...).

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van artikel 8 van het EVRM, schending van de artikel 3, 6 en 9 van het kinderrechtenverdrag, Schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel

Verzoeker zijn regularisatieaanvraag werd geweigerd.

De aanvraag van mijnheer werd ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

De reden van de beslissing:

(...)

Op 13.01.2011 kreeg verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker kan zich met deze beslissingen niet akkoord verklaren, reden waarom hij beroep aantekent.

In eerste instantie dient benadrukt dat niet betwist wordt door dienst vreemdelingenzaken dat verzoeker de vader is van H. N. A. K., geboren te Antwerpen op 19.08.2005. N. heeft de Belgische nationaliteit.

Voor de goede orde wordt de geboorteakte van het kind bij huidige aanvraag gevoegd waaruit blijkt dat het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen d.d. 22.06.2009 werd overgeschreven.

Dienst vreemdelingenzaken meent echter dat verzoeker geen bewijzen heeft voorgelegd van de effectieve en reële banden met zijn kind.

Dit ten onrechte. Dit blijkt uit wat volgt.

Bij de aanvraag van verzoeker werd een kopie gevoegd van het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen dd. 22.06.2009.

Verzoeker startte immers zelf, na het ontdekken van het feit dat hij de vader was van N., een procedure voor de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen in betwisting vaderschap. Intussen werd dit vonnis overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand.

Verzoeker heeft wel degelijk contacten met zijn zoon. De foto's die bij de aanvraag van verzoeker werden gevoegd bewijzen dit.

Voor de goede orde voegt verzoeker deze foto's bij huidig beroep.
Dat dienst vreemdelingenzaken hier echter totaal geen rekening mee heeft gehouden.
Dat het kind van verzoeker onder toezicht staat van de jeugdrechter te Antwerpen omwille van een problematische opvoedingssituatie in het milieu van moeder.
Dat het kind verblijft bij de grootmoeder.
Dat verzoeker regelmatig bij de grootmoeder op bezoek ging/gaat om zijn zoon te bezoeken.
Dat verzoeker van zodra hij ontdekt heeft dat hij de vader was van N. het nodige gedaan heeft om de contacten tussen hem en zijn zoon op te bouwen.
Dat dit blijkt uit de foto's.
Dat indien verzoeker geen effectieve of reële banden zou hebben met zijn zoon, hij ook geen foto's zou hebben van zichzelf en zijn zoon.
Dat hij eveneens contacten heeft met de consulente van de jeugdrechtbank te Antwerpen die het dossier opvolgt.
Dat dienst vreemdelingenzaken met dit alles geen rekening heeft gehouden.
Dat dienst vreemdelingenzaken in haar beslissing zelfs niet vermeldt dat verzoeker 'zelf' een procedure heeft opgestart teneinde vast te laten stellen dat hij wel degelijk de vader is van N.
Dat dienst vreemdelingenzaken in haar beslissing zelfs niets vermeldt over de foto's van verzoeker en zijn zoon.
Dat hij in de praktijk contact heeft met zijn zoon bij de grootmoeder waar het kind aan is toevertrouwd door de jeugdrechter.
Dat dit alles toch minstens begin van bewijzen zijn waaruit blijkt dat hij wel degelijk effectief en reële banden heeft met zijn zoon.
Dat uit nazicht van het jeugdossier van N. blijkt dat de moeder een contactverbod heeft met haar zoon.
Dat het dan ook in het belang van N. is dat hij minstens verder contacten kan hebben met zijn vader.
Dat de bestreden beslissingen betekenen dat verzoeker het land zal dienen te verlaten.
Dat dit een schending is van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens: het recht op familie- en gezinsleven.
Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven. Het verplicht staten in principe niet om aan vreemdelingen een verblijfsrecht te geven. Toch zullen bepaalde personen zich kunnen beroepen op artikel 8 EVRM om te voorkomen dat ze uitgewezen worden uit het land waar zijn of haar gezinsleden wonen. Dit is in casu het geval.
Verzoeker is de vader van N. Hij heeft wel degelijk contacten met zijn zoon via de grootmoeder aan wie het kind werd toevertrouwd door de jeugdrechter. Het is in het belang van N. dat hij de contacten met zijn vader die hij heeft verder kan zetten. Zijn moeder kan immers niet voor hem zorgen en heeft een contactverbod. Dat het belangrijk is voor de ontwikkeling van het kind dat het de contacten met zijn vader verder kan uitbreiden.
Dat het voor verzoeker noodzakelijk is dat hij een verblijfsstatuut kan bekomen zodat hij kan gaan werken en een eigen woonst kan gaan zoeken. Dat dit hem mogelijkheden zal bieden voor zijn zoon N.
Dat immers op deze wijze de contacten kunnen uitgebreid worden naar het milieu van vader en de contacten niet enkel maar kunnen plaatsvinden bij de grootmoeder.
Dat dienst vreemdelingenzaken hier geen rekening mee heeft gehouden.
Naast het recht op eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven beschermt artikel 8 EVRM ook het recht op de eerbiediging van het privéleven.
Verzoeker beroept zich dan ook op het recht om een privéleven dat hij met zijn zoon moet kunnen uitoefenen. Het begrip "privéleven" omvat onder meer het recht op het ontwikkelen en onderhouden van relaties met anderen. Deze relaties kunnen zelfs van zakelijke aard zijn.
Dat gelet op het voorgaande de bestreden beslissing eveneens een schending is van de artikelen 3, 6 en 9 van het Kinderrechtenverdrag.
Dat België dit verdrag bekrachtigd heeft. Dit blijkt uit:
(...)
De bekrachtigingsoorkonde van dit verdrag werd ondertekend door de Koning op 25 november 1991 en neergelegd te New York op de zetel van de Verenigde Naties op 16 december 1991.
Ingevolge artikel 49 van het Verdrag is dit in België effectief in werking getreden op 15 januari 1992.
Dat de artikel 3, 6 en 9 het volgende bepalen:
(...)

Dat bij het nemen van de bestreden beslissingen dienst vreemdelingenzaken rekening had dienen te houden met het belang van het kind. Dat het in het belang van N. is dat hij de contacten met zijn vader kan onderhouden en verder kan uitbreiden. Dat het niet in het belang van N. is dat zijn vader wordt teruggezonden naar Marokko daar dit betekent dat het kind op geen enkele wijze meer contact kan hebben met zijn vader.

Dat bij de beoordeling van dit dossier de belangen van N. de eerste overwegingen dienden te zijn.

Dat dit in casu niet gebeurd is. Dit blijkt uit de bestreden beslissing zelf.

Er werd zelfs geen enkele afweging gemaakt terwijl het niet betwist werd dat verzoeker wel degelijk de vader is van N.

Overeenkomstig artikel 6 van het Kinderrechtenverdrag had dienst vreemdelingenzaken rekening moeten houden met het feit dat zij in de ruimst mogelijk mate de ontwikkeling van het kind dienen te vrijwaren.

De bestreden beslissing zal gevolgen hebben op de ontwikkeling van het kind daar dit een breuk zal betekenen tussen vader en zoon. Dat dit een schending is van artikel 6 van het Kinderrechtenverdrag. Dat N. slechts 1 moeder en 1 vader heeft. Dat het steeds de bedoeling is dat (indien een kind onder toezicht staat van de jeugdrechter in het kader van een problematische opvoedingssituatie) een kind kan terugkeren naar zijn thuismilieu, naar zijn vader of moeder.

Dat door de huidige beslissing dit onmogelijk wordt gemaakt.

Dat artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag net bepaalt dat België dient te waarborgen dat het kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil ten zij de schending noodzakelijk is in het belang van het kind.

Dat het duidelijk niet in het belang is van N. om het kind te scheiden van zijn vader.

Dat dienst vreemdelingenzaken met dit alles geen rekening heeft gehouden.

Dat om deze reden de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en onzorgvuldig werd genomen.

Dat de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken gelet op het voorgaande dan ook onterecht genomen werd en voornamelijk de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlfomule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn, dit is in casu niet het geval.

Dat de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr. 101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissingen t.a.v. verzoeker de materiële motiveringsplicht flagrant schenden aangezien de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken op grond van de feitelijke gegevens onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

De beslissingen van de dienst vreemdelingenzaken dienen dan ook vernietigd te worden wegens schending van artikel 8 van het EVRM, schending van het Kinderrechtenverdrag, schending van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel."

2.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat alleszins is voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Volgens de verwerende partij geeft verzoeker immers blijk kennis te hebben van de motieven vervat in de eerste bestreden beslissing, nu hij deze in het inleidend verzoekschrift weergeeft en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt.

In de mate waarin verzoeker voorhoudt dat onvoldoende rekening werd gehouden met de door hem overgemaakte foto's van hem en zijn kind en dat deze foto's aantonen dat er weldegelijk een band is tussen verzoeker en zijn zoon, betoogt de verwerende partij dat de foto's waarnaar verzoeker verwijst zich niet in het administratief dossier bevinden. Volgens de verwerende partij wordt in de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet op geen enkel moment gewag gemaakt van foto's en toont verzoeker niet aan dat foto's werden overgemaakt voorafgaand aan de eerste bestreden beslissing. Voor zover verzoeker verwijst naar de foto's die hij voegt bij huidig verzoekschrift, laat de verwerende partij gelden dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid hiermee geen rekening kon houden. Niettegenstaande verzoeker meermaals werd verzocht bijkomende documenten over te maken, heeft hij nagelaten documenten over te maken die het bewijs vormen van een reële en affectieve band en/of een gezinsleven.

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden van 4 november 1950, *BS* 19 augustus 1955, err. *BS* 29 juni 1961 (hierna: het EVRM), merkt de verwerende partij op dat de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoeker *in casu* geen verboden inmenging vormt in de uitoefening door deze laatste van zijn recht op privé- en gezinsleven in de zin van voormeld verdragsartikel. Volgens de verwerende partij neemt het EHRM inderdaad aan dat uit artikel 8 van het EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat grondgebied vermag te verblijven. Bovendien werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van artikel 8 van het EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel. Artikel 8 van het EVRM staat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet dan ook niet in de weg.

De verwerende partij vervolgt dat de verwerping van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf niet tot gevolg heeft dat verzoeker van zijn kind wordt gescheiden, doch enkel dat hij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. Volgens de verwerende partij werd reeds geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied en dat de minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft. De verwerende partij laat overigens gelden dat artikel 8, tweede lid van het EVRM uitdrukkelijk vermeldt dat een inmenging van het openbaar gezag met betrekking tot de uitoefening van het in artikel 8, eerste lid van het EVRM vermelde recht is toegestaan wanneer deze nodig is ter vrijwaring van de nationale veiligheid en de openbare orde, voor het economisch welzijn van het land, voor de vrijwaring van de orde, de preventie van strafrechtelijke inbreuken, de bescherming van de gezondheid en de moraal of voor de verdediging van de rechten en vrijheden van derden. Terwijl het langdurig illegaal verblijf onmiskenbaar een schending uitmaakt van de openbare orde.

De verwerende partij wijst er geheel ten overvloede op dat verzoeker geenszins aantoonbaar een feitelijk gezin te vormen met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België, noch aantoonbaar dat het zeer moeilijk is een gezinsleven te hebben in het land van herkomst en bijgevolg geen enkel beroep kan doen op artikel 8 van het EVRM.

In de mate waarin verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989, *BS* 17 januari 1992 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), betoogt de verwerende partij dat voormeld verdragsartikel niet dienstig kan worden ingeroepen, aangezien het enkel betrekking heeft op maatregelen die worden genomen betreffende kinderen en de eerste bestreden beslissing enkel betrekking heeft op verzoeker en dus geen maatregel betreft die specifiek ten aanzien van zijn minderjarig kind wordt genomen. Volgens de verwerende partij mag artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, dat een zeer algemene bepaling omvat, bovendien niet zo worden geïnterpreteerd dat het de toepassing van andere, meer specifieke wets- of verdragsbepalingen zou uitsluiten.

Voor zover verzoeker de schending aanvoert van artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag, stelt de verwerende partij dat voormeld verdragsartikel wat de geest, de inhoud en de bewoordingen betreft op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Volgens de verwerende partij is artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag geen duidelijke en juridisch volledige verdragsbepaling die de verdragspartijen een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd; verzoeker kan de rechtstreekse schending van artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag daarom niet dienstig invoeren.

De verwerende partij merkt ten slotte op dat verzoeker nagelaten heeft aan te tonen dat hij een reële en effectieve band heeft met zijn zoontje.

De verwerende partij besluit dat de gemachtigde van de staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond diende te worden verklaard. Volgens de verwerende partij handelde de gemachtigde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief. De uiteenzetting

van verzoeker kan niet leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de eerste bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

2.3.1 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestuurshandeling ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De eerste bestreden bestuurshandeling geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de eerste bestreden beslissing een motivering in feite, namelijk dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen aanleiding kunnen geven tot een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestuurshandeling is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.3.2 De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de eerste bestreden beslissing kent nu hij deze in een enig middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is *in casu* voldaan; het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht te worden behandeld. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In het middel betoogt verzoeker dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten onrechte heeft geoordeeld dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond diende te worden verklaard. Volgens verzoeker wordt immers niet betwist dat hij de vader is van het minderjarig Belgisch kind N. A. K. en heeft hij wel degelijk contacten met dit kind. Betreffende de in de eerste bestreden beslissing vervatte motivering als zou verzoeker niet aantonen dat er sprake is van een familieleven met zijn minderjarig kind, noch bewijzen voorleggen van effectieve en reële banden met dit kind, merkt verzoeker op dat hij bij de aanvraag om machtiging tot verblijf verschillende documenten heeft gevoegd die de affectieve en/of financiële banden aantonen met zijn Belgisch kind. Volgens verzoeker heeft hij bij de aanvraag om machtiging tot verblijf *d.d.* 28 juli 2009 onder meer volgende documenten overgemaakt: een kopie van het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 22 juni 2009 ingevolge waarvan verzoeker als vader van het minderjarig Belgisch kind N. A. K. wordt erkend, een brief *d.d.* 11 maart 2010 waarin de raadvrouw van verzoeker aan een sociaal consulent vraagt dat verzoeker die sinds vier maanden geen contact meer heeft met zijn kind, weer contact zou kunnen hebben, alsook foto's. Verzoeker stelt dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met voorgaande stukken, dat in de eerste bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt van de foto's van verzoeker en zijn minderjarig kind en dat indien verzoeker geen effectieve of reële banden zou hebben met zijn kind, hij ook geen foto's zou hebben van zichzelf en dit kind.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 28 juli 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet heeft ingediend. Bij voormelde aanvraag heeft verzoeker onder meer een kopie van het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 22 juni 2009 ingevolge waarvan verzoeker als vader van het minderjarig kind N. A. K. wordt erkend en een verslag van verwantschapsonderzoek van dokter G. M. *d.d.* 22 januari 2009 gevoegd. Uit het administratief dossier blijkt vervolgens dat de Dienst Vreemdelingenzaken op 5 oktober 2009 een schrijven aan de burgemeester van Merksem heeft gericht met de vraag verzoeker uit te nodigen documenten voor te leggen die de affectieve en/of financiële banden aantonen die verzoeker zou onderhouden met zijn Belgisch kind. In antwoord hierop heeft verzoeker op 16 oktober 2009 een

kopie van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf *d.d.* 28 juli 2009 overgemaakt, twee aanstellingen van een advocaat voor verzoeker door het Bureau voor Juridische Bijstand te Antwerpen, een kopie van de geboorteakte van zijn minderjarig kind, evenals drie foto's van verzoeker met het kind. Uit de stukken van het administratief dossier kan voorts worden afgeleid dat de Dienst Vreemdelingenzaken op 8 juni 2010 opnieuw een schrijven heeft gericht aan het college van burgemeester en schepenen van Antwerpen met de vraag verzoeker uit te nodigen recente documenten voor te leggen die de affectieve en/of financiële banden aantonen die verzoeker zou onderhouden met zijn Belgisch kind. In antwoord hierop heeft verzoeker op 17 juni 2010 een kopie van het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 22 juni 2009 ingebracht waarvan verzoeker als vader van het minderjarig kind N. A. K. wordt erkend en een brief *d.d.* 11 maart 2010 waarin de raadvrouw van verzoeker aan een sociaal consulent vraagt dat verzoeker die sinds vier maanden geen contact meer heeft met zijn kind, weer contact zou kunnen hebben, overgemaakt. Op 16 juli 2010 ten slotte heeft de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing genomen waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

In de eerste bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen:

“Betrokkene beroept zich op het criterium 2.1 van de vernietigde instructie van 19.07.2009, de vreemdeling die ouder is van een Belgisch minderjarig kind en die een reëel en effectief gezin vormt met dit kind.

Betrokkene legt geen bewijzen voor van effectieve en reële banden.

Verzoeker toont echter ook niet aan dat er sprake is van een familieleven met zijn kind. Hoe goed de integratie eventueel ook moge zijn, dit dat niets af van de bovenvermelde voorwaarde.”

De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond heeft verklaard om reden dat verzoeker geen bewijzen voorlegt die de affectieve en reële banden aantonen die verzoeker zou onderhouden met het minderjarig kind N. A. K. en dat verzoeker ook niet aantoont dat er sprake is van een familieleven met dit kind.

De Raad laat *in casu* evenwel gelden dat uit de bewoordingen van de eerste bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de gemachtigde geen melding heeft gemaakt van de verscheidene door verzoeker op 16 oktober 2009 en 17 juni 2010 neergelegde documenten en evenmin een reden heeft opgegeven waarom deze stukken niet in overweging zijn genomen. Het is niet uitgesloten dat de gemachtigde oordeelt dat deze voorgelegde stukken onvoldoende zijn om te spreken van effectieve en reële banden of om een familieleven aan te tonen, maar dit wordt niet vermeld in de bestreden beslissing.

Er kan bijgevolg worden aangenomen dat de materiële motiveringsplicht is geschonden door enkel te vermelden dat verzoeker geen bewijzen voorlegt van banden met zijn kind of van een familieleven met zijn kind, zonder in te gaan op de stukken die verzoeker heeft voorgelegd.

Dit onderdeel van het enig middel is in de opgegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het enig middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Zoals uit de hierboven weergegeven bestreden beslissingen blijkt, blijkt uit de bewoordingen van de eerste bestreden beslissing dat het bevel dat aan verzoeker werd gegeven, gesteund is op deze beslissing. Nu de Raad een middel gegrond acht gericht tegen deze beslissing en overgaat tot de vernietiging ervan, is de rechtsgrond van het bevel verdwenen. Gelet op een goede rechtsbedeling en het rechtszekerheidsbeginsel dient bijgevolg ook dit bevel uit het rechtsverkeer te verdwijnen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 juli 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en het bevel om het grondgebied te verlaten van 13 januari 2011 worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET